

[Anker Lau.]

denne forhandling møder Danmark med opretholdelse af hele vort restriktionssystem og en lille, betinget friliste overfor Marshalllandene med visse undtagelser på ca. 440 mill. kr. plus en såkaldt globalliste, der ikke er nogen frigivelse, men blot en ret for importører til at købe det dem tildelte kvantum, hvor i disse lande man vil — det drejer sig vist om 227 mill. kr. Som betingelse herfor fremholder den højtærede minister meget stærkt gensidigheden. Jeg synes, det er temmelig overflødigt, eftersom hele samarbejdet i Paris jo må bygge på gensidighed, ellers er der ingen mening deri.

Hvad er det så for varer, der foreslås overført på frilisten? Er det varer, der kan fremkalde den ønskede konkurrence? Er det varer, der kan medføre, at devalueringens fordele ikke forsvinder? Er det varer, der kan give os øgede eksportmuligheder? Ak nej. Det er såmænd kun hele den gamle protektionistiske historie om igen. Det er næsten udelukkende råvarer og halvfabrikata til den danske produktion, medens denne produktion fremdeles beskyttes mod færdigvarernes friske konkurrence. Man bidrager altså ikke til konkurrencen, men til en fortsat forkert arbejdsdeling. Alle disse varer er varer, som alligevel ville være blevet indkøbt efter behov. At de nu kan købes frit i de lande, der er billigst, er naturligvis et fremskridt, men når konkurrencen holdes ude, er der ingen garanti for, at denne fordel kommer forbrugerne tilgode, den kan udmærket omsættes i højere omkostninger eller højere fortjenester.

Den højtærede handelsminister, der holder så strengt på gensidighed, skulle tænke lidt dybere over dette ord. Når vi ikke vil sætte færdigvarer på frilisten, kan man ikke vente, at andre lande skal sætte vore færdigvarer på deres friliste. Handelsministeren yder derfor ikke noget som helst bidrag til det, der må være meningen i den nuværende situation.

Meningen med at frigøre importen er jo ikke at behage nogle importører, som er socialistler principielt imod. Meningen er for det første at skabe mulighed for forøgelse af vor egen eksport, ikke mindst for en række industrivarer. For det andet at tilvejebringe den sunde konkurrence, som fastholder devalueringens fordele og gør vor egen produktion konkurrencedygtig. For det tredje at skaffe forbrugerne gode varer til de lavest mulige priser og

bl. a. sørge for, at danske arbejdere kan købe billigt og godt for deres løn.

Importens frigørelse er i allerhøjeste grad i forbrugernes interesse, og den er i erhvervenes interesse, ikke mindst i den danske industris, for hvilken det må være af største betydning at kunne forøge sin eksport af færdigvarer og gennem øget konkurrenceevne vise de danske forbrugere, hvad den dur til. Alle hensyn, også beskæftigelsesmæssige, taler derfor for, at regeringen går videre i sit forslag til Paris.

Konkurrencedygtighed er forudsætningen for stor eksport, lave priser for stort forbrug, og den store eksport og det store forbrug giver netop det, vi alle ønsker, den store konstante beskæftigelse. Protektionistisk planøkonomi, som vi har kendt den før, vil derimod kun gentage 30ernes store fejltagelse med arbejdsløshedens forbandelse som en tung byrde for hele vort samfund. Ud fra alt det, vi er enige om: Marshallplanen, dens mål og forudsætninger, og ud fra vor tilslutning til samarbejdet i Paris kan jeg ikke tro, at den høje regering vil nægte at forhandle om noget mere positivt og betydningsfuldt end det forslag, den højtærede handelsminister har ment det rigtigt at forelægge.

Den politik, jeg her har fremhævet, indeholder det politiske og økonomiske grundlag, som vi efter min mening bør vælge for Danmarks videre genopbygning. Men til den mere internationale liberalisering må også knyttes en liberalisering af vort lands indre liv og arbejde. Vi må bort fra bevilingsmentaliteten såvel hos vore myndigheder som hos dem, der modtager bevilingerne. Vi må bort fra menneskers og myndigheders tro på, at intet kan gå, uden at et eller flere kontorer har bestemt hvorledes og er sat i stand til at kontrolere alting. Vi må bort fra, at man stræber efter at fratage andre rettigheder, man ønsker for sig selv, og fra myndighedernes afgørelse af, hvem af os der må få lov til at drive erhverv, og vi må bort fra statens, kommunernes og organisationernes overtagelse af borgernes næringsveje. Respekten for folkets ret til arbejde og erhverv må genskabes. Brancheorganisationsmonopoler, mælkeordninger, trafikordninger o. s. v. er altsammen udtryk for, at man fratager folket dets selvfølgeligelige rettigheder i et frit land. Ingen, og da slet ikke jeg ønsker, at overgangen til frihedens muligheder skal ende i private eller kollektive monopoler, og jeg er ganske klar over, at der i næringsloven og andre erhvervslove må ska-